

[Sneum.]

deres Betænkning. Jeg vil først sige til de to ærede Medlemmer, der udgør dette Mindretal, at det historisk set er Mindretallets politiske Meningsfæller, der for Alvor har rejst denne Sag. Allerede Christen Berg var en af de første, der her i Rigsdagen krævede den gennemført, Gert Winther, Johan Ottesen og Jens Busk har ogsaa virket i denne Retning, og J. C. Christensen var en meget ivrig Ven og Tilhænger af Sagen og støttede den lige til det sidste. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har beskæftiget sig med Spørgsmaalet i 30—40 Aar, og det ærede Medlem Hr. Moltesen og andre kendte Mænd, som er Mindretallets politiske Meningsfæller, har lige til nu udført et betydeligt Arbejde i denne Sags Tjeneste. Naar dette er Tilfældet, forekommer det mig, at det ikke kan være helt ved Siden af, at Regeringen foreslaar Rigsdagen at vedtage et Lovforslag som det foreliggende. Det samme ærede Mindretal siger straks i Betænkningen, at man med det foreliggende Lovforslag afgjort tager Sigt paa et nyt statsdrevet Universitet. Dette er jo ikke rigtigt, og jeg forbavses over, at de Herrer virkelig kan skrive saaledes. § 1 i Lovforslaget bestemmer netop, at Lokaler, Laboratorier med Inventar og Instrumentarium med mere er Staten uvedkommende, og i § 3 siges det, at der kan gives Driftstilskud efter Bevilling paa Finansloven. Enhver uhildet Læser af §§ 1 og 3 vil derfor erkende, at denne Paastand fra Mindretallets Side er noget, som ikke har Rod i Virkeligheden. Jeg ved ikke noget om, hvorledes kommende Regeringer eller fremtidige Rigsdage vil stille sig til denne Sag, og det ved Mindretallet heller ikke, og saa synes jeg, det er klogest at lade være med at optræde som Spaamand. Saa meget er i alt Fald givet, at statsdrevet Universitetsundervisning i Aarhus kun kan blive en Kendsgerning, efter at en helt ny Lov derom er vedtaget, og det betyder, at der skal være Flertal derfor baade i Folketing og i Landsting.

Mindretallets Bemærkninger om Studentertallet og et Studenterproletariat o. s. v. skal jeg lade ligge, det er som bekendt ikke Universitetet, der uddanner Studenterne, og der er til Dato ikke fremført nogen gyldig Grund for, at Studentertallet vil forøges, fordi et Land faar to Universiteter i Stedet for eet. Derimod er det givet, at de studerende ved mindre Universiteter, hvor Lærerne kender Eleverne personligt, lettere kan standses i deres Studier, hvis det viser sig, at de er kommet paa forkert Hylde, og det er en betydelig Kendsgerning, der taler

stærkt imod den alt for store Ophobning ved Københavns Universitet.

Det nævnte Mindretal siger i sin Betænkning, at det kunde tænke sig at faa rejst en nordisk-dansk Højskole for nordisk Sprog, Historie og Kultur, og denne Højskole skulde ligge i det sydlige Jylland — naturligvis saa fjernt fra Aarhus som muligt. Det er ikke helt klart, hvad Mindretallet mener med en nordisk-dansk Højskole og med de angivne Opgaver. Dyrkes nordisk Sprog, Historie og Kultur mon ikke ved Københavns Universitet? Kunde man ikke tænke sig nordisk Sprog, Historie og Kultur blandt de Discipliner, der blev taget med i Aarhus? Og vilde et saadant Institut ikke blive en Konkurrent til den ærværdige Askov Højskole, hvis det blev placeret i det sydlige Jylland? Jeg er noget tilbøjelig til at tro det, og jeg synes ikke, at Staten paa den Maade skulde ødelægge Askov Højskole, som vi for Tiden støtter med over 50 000 Kr. aarlig paa Finansloven.

Mindretallet siger endelig i sin Betænkning, at det ikke ønsker oprettet et nyt lægevidenskabeligt Institut, da den lægevidenskabelige Uddannelse efter Mindretallets Opfattelse kun bør foregaa i København, hvor de bedste Betingelser skal være til Stede. Nu tør jeg naturligvis ikke sætte min personlige Mening op imod de to ærede Medlemmers, det kunde aldrig falde mig ind, og jeg vil derfor henholde mig til, hvad virkelig sagkyndige Folk har udtalt om denne Sag. Professor Knud Faber peger i en Tale, holdt den 1. November 1926 — en Tale, som for øvrigt Rigsdagens Medlemmer blev bekendt med straks efter, idet der blev udsendt en Pjece, hvori den var aftrykt — paa de yderst vanskelige Forhold for de lægestuderende ved Københavns Universitet. Det er den praktiske kliniske Undervisning, det er galt med, og han siger, at Forholdene i København er meget ugunstige, og at det paa Grund af Pladsmangel er yderst vanskeligt for Professorerne at uddanne de studerende ordentligt. Professor Faber peger dernæst paa den Aflastning, som Hospitalet i Aarhus allerede har givet Københavns Universitet, og han udtaler, at de lægestuderende selv er meget tilfredse med den Uddannelse, som de allerede nu kan faa i Aarhus. Endelig peger Professor Faber paa den Betydning, som et lægevidenskabeligt Centrum i Aarhus kan faa for Landsdelens Lægestand i det hele taget. Det er et helt nyt Moment, som Professor Faber fører frem i denne Tale, og han siger herom — jeg vil gerne anmode den højtærede Formand om Tilladelse til at citere et Par Linier: